

A TEA... 1.

Lektorált változat

A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2017

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 24 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Kutasi Horváth Katalin: *Te-ázás és
Holécziné Tóth Zsuzsa: A tea csodája*

II. helyezett lett:

Szabó Eszter Helka: Illataid

III. helyezett lett:

*Ságiné Szűcs Klára Mária:
A lépés, amely megváltoztatta egy asszony életét
és Jártó Róza: Teadélután
című írása.*

Gratulálunk!

Holécziné Tóth Zsuzsa: A tea csodája

Krisztina és Márk egy biztosításértékesítési tréningen találkozott először. Márk éppen álláskeresőben volt - a munkaügyi hivatalban ajánlották ezt a kurzust, amely után elvileg „tuti” értékesítő lesz. Az előadás - melyet Krisztina tartott - nem volt rá túlzott hatással, de a lány annál inkább! Az előadások szünetében - ha csak tehetette - körülötte lebzselte, elmondása szerint máskor három hónap alatt nem ivott meg annyi teát, mint ezekben a napokban, mert ez ürügy volt, hogy a lánnyal együtt lehessen. Krisztina ugyanis mindig teát ivott, ellentétben a hallgatósággal, akik minden szünetben „rávetették magukat” a kávégépre.

Minél közelebb kerültek a tanfolyam végéhez, a fiú annál jobban érezte, hogy ez így nem érhet véget, hogy még találkozniuk kellene, de nem tudta, hogyan kezdeményezzen. Kérjen „korrepetálást”? Olyan banálisnak tűnt! Így aztán az utolsó előtti délutánon elment egy nepáli tea-szaküzletbe, és vett egy különleges teásdobozt, melybe Emerald Green teát csomagoltak (csekélyke munkanélküli segélyének közel a negyedéért), és abban rejtett el egy névjegyet a telefonszámával. A kártyára csak ennyit írt: „Teázni sem jó egyedül”. Másnap az előadás végén sok más részvevőhöz hasonlóan ő is megköszönte az oktatást, és átadta a lánynak a dobozt - minden kommentár nélkül.

Teltek a napok, és Márk egyre reménytelenebbül nézegette a telefonját, nincs-e rajta ismeretlen számról hívás. A biztosításértékesítésre még mindig nem érezte magát alkalmasnak, azt szokta mondogatni: „Én sajnos még egy részeg embernek sem tudnék eladni egy üveg rumot - nemhogy a nagymamáknak egy temetési biztosítást!” Talán egy hónap is eltelt, közben talált egy telemarketinges állást - nem ez volt álmai munkája, de hát kellett a pénz, hogy továbbtanulhasson, így elvállalta. Éppen a délutáni műszakból ballagott haza - hogy spóroljon, nem vett BKV-bérletet -, azt mondta erre: „Így legalább sportolok is.” Tehát éppen a Lágymányosi hídon bandukolt és Krisztinára gondolt, illetve arra: lehet, hogy rég továbbajándékozta azt az elegáns teát, és sose fogja megtudni, hogy egy névjegykártya is van benne, amikor megcsörrent a telefonja. Mintha csak bevonzotta volna: Krisztina hívta, és elmesélte, hogy

épp most ért haza halálos fáradtan egy háromnapos konferenciáról, és elhatározta, hogy most azonnal felbontja a Márktól kapott zöld teát - mert rajta már csak az segíthet. Azután meglátta a névjegyet, és arra gondolt, mennyire igaz: „teázni sem jó egyedül”, ezért meghívta, hogy kóstolják meg együtt az új teát. Kérdezte, el tud-e jönni most a Hunyadi úti kis lakásba, vagy érte menjen?

Márknak repesett a szíve az örömtől: „Ezek szerint tudja, hogy nincs kocsim, bizonyára még emlékezik rá, hogy csóró vagyok - mégis felhívt!” Gyorsan elkezdett fejben számolni, mennyi időbe telik, míg innen odaér. Végül elhatározta, hív egy taxit - mégse a lány jöjjön érte -, hátha útközben még egy virágboltot is talál... de vajon mennyi pénze van? Mindegy, ha hó végéig koplal is, most nem akart csórónak látszani! Így aztán biztosította a lányt, hogy nem kell érte jönni, húsz percen belül ott lesz taxival, főzze csak meg addig a teát, úgy hallotta a nepáli boltban, hogy ennek a zöld teának jót tesz húsz perc áztatás.

A taxis szerencsére gyorsan odaért a híd lábához, és természetesen tudott egy éjjel-nappal nyitva tartó virágboltot az első kerületben. Márk kis hezitálás után hófehér szellőrőzsát vásárolt: elegánsnak és tisztának látta, mint Krisztinát, aki ezekben a percekben éppen azon tűnődött, biztos jó ötlet volt-e ezt a majdnem ismeretlen férfit a lakásába hívni. De azután elhessegette a gondolatot: látta a tanfolyamon, hogy a fiú nem rámenős, és tulajdonképpen végig nagyon szimpatikusan viselkedett a tanfolyam alatt.

A tea épp elkészült, mire csöngettek, és a fiú ott állt az ajtóban a csokorral: kedvesen és szerényen, szinte bocsánatkérően. A lány behívta, majd előrement: a virágokat egy vázába rakta, és körbevezette Márkot a kicsi, de vidám színekkel berendezett lakásba. Azután leültek teázni - úgy, mintha mindig is összetartoztak volna, és csak egy hosszú, fárasztó nap után ültek volna le beszélgetni.

Négy év telt el a megismerkedésük óta, és mindketten úgy érezték, révbe értek. A fiú talált egy elfogadható állást egy orvosi műszereket gyártó vállalkozásban, ahol felfigyeltek kreativitására, és hamarosan már ő tervezte meg az új eszközök dizájnját. A lány továbbra is sokat utazott

az oktatások miatt, de mivel az utóbbi időben egyre többet gondoltak a gyermekvállalásra, végül jelentkezett egy másik biztosítócéghez egy oktatást szervező munkára, mellyel sokkal kevesebbet kellett utaznia.

Nem akartak nagy esküvőt, így egy szép őszi napon csak néhány barát jelenlétében házasodtak össze - a lillafüredi Palotaszálló függőkertjében -, majd másnap a fiú szülőfalujában, a boldogkőváraljai templomban is megerősítve fogadalmukat.

Nagy szerencsájükre Krisztina lakása mellett megüresedett a másik garzon, melyet gyorsan meg tudtak venni és egybenyitották a két lakást, mely némi átalakítás után egy két és fél szobás otthon lett, ahol még a babaszobának is jutott hely. Igen, a babaszobának, amelynek lakója azonban nem nagyon igyekezett megszületni. Krisztina majd egy éven át türelmesen várt, azután felkerestek egy specialistát, aki mindkettőjüket megvizsgálta. Több kisebb problémát is talált, melyeket kezelni kezdett, sőt egy műtétet is kilátásba helyezett. A házaspár nagyon elkeseredett a hallottaktól, mert az orvos azt is kilátásba helyezte, hogy esetleg nem fog természetes úton megfoganni a baba.

Márk azt sem tudta, hogyan vigasztalja kedvesét, igyekezett rábeszélgni, hogy vegyen ki szabadságot, menjenek el pihenni, sőt, ha úgy érzi, hogy a munka flusztrálja, mondjon fel és lazítson, járjon el gyógyfürdőbe, ha ahhoz van kedve. Krisztina persze erről hallani sem akart, számára fontos volt a hivatása, de a gyerekre egyre jobban vágyott: már könnybe lábadt a szeme, ha a parkban egy babáját sétáltató boldog párt látott. Végül egy nap Márk azzal a hírrel jött haza, hallotta az egyik munkatársától, hogy az ő felesége azután lett terhes, hogy elkezdte a füves Gyuri bácsi gyógyteáit inni. Gyorsan elő is vette a laptopját és megnézte, mi ez a „babaváró tea”, amiről Árpád mesélt, és lelkesen olvasta fel a konyhában épp vacsorát főző Krisztinának:

„A Babaváró program Szabó György találmánya. Egyre több olyan házaspár van, akik szeretnének gyermeket, de valamilyen oknál fogva elkerüli őket a gyermekáldás. Ennek oka lehet betegség, de sokszor azoknál is előfordul, akiknél semmilyen rendellenességet nem talál az orvos. Az ilyen „meddőség” hátterében állhat a stressz, az egészségtelen életmód, a helytelen étkezési szokások, a kevés mozgás vagy a szervezet elsavasodása.

Az ő számukra dolgozta ki Szabó Gyuri bácsi a hármas alapelven működő Babaváró programot.

A három alapelv:

1. A szervezet belső megtisztítása a káros anyagoktól.
2. A méhfal megerősítése, a spermaszám növelése.
3. A nemi hormonok termelését serkentő gyógynövények alkalmazása (teakeverékek és irrigálás)."

Krisztina abbahagyta a brokkolis gratin összeállítását, átvette párjától a laptopot, és végigolvasta a cikket. Azután csak ennyit mondott:

- A boldogságunkat is egy teának köszönhetjük, miért ne hinnénk hát ebben is? Ma már késő van - pillantott a konyhai faliórára -, de holnap reggel felhívom a megadott számot, és időpontot kérek Szabó úrhoz.

Az est folyamán még egyszer elolvasták a teakúrát részletező cikket, és izgatottan latolgatták az esélyüket. Hiszen az állt a cikkben, hogy sokszor a kúra alatt már a 2. vagy 3. hónapban is megfoganhat a baba! Elolvastak pár pozitív kommentet is a cikk alatt, és Krisztina azzal a boldog tudattal fészkelte be magát Márk karjaiba elalvás előtt, hogy nekik is sikerülni fog!

Egy héten belül kaptak időpontot, sor került a beszélgetésre Gyuri bácsival, aki ellátta őket teakeverékekkel és jó tanácsokkal. A tisztítókúrához naponta egy-egy csésze teát kellett meginniük: egyik nap csalánlevélből, másik nap diólevélből reggel éhgyomorral, amíg a tea-füvek el nem fogynak.

Márk elhatározta, hogy ő lesz az, aki minden reggel korábban kel, elkészíti a teát mindkettőjük számára, és azzal kelti kedvesét. Miközben készítette a teát, néha arra gondolt, valaha hetek teltek el, hogy eszébe jusson teát inni, de azután jött Kriszta, és nélküle meg a tea nélkül már el sem tudná képzelni az életét.

Még nem voltak túl a teakúra első fázisán, amikor Krisztina egyik reggel megjelent a fürdőszobaajtóban a pozitív terhességi teszttel. Márk fölkapta, összecsókolta, aztán féltőn letette az ágyra, és rohant tárcsázni a nőgyógyászt, hogy mikor mehetnek hozzá a teszt megerősítése vé-

gett. Ezután eszébe jutott Gyuri bácsi tanácsa, hogy amennyiben a fogantatás sikeres, a feleségnek azonnal el kell kezdenie a vetélés elkerülése érdekében inni az erdei málnalevél teáját, így aztán rohant azt forrázni, ráparancsolva kedvesére, hogy addig fel ne keljen az ágyból, míg az újabb teát meg nem itta!

Kriszta csak mosolygott a nagy buzgóságon, sejtette, hogy nem egy csésze teán fog múlni a terhesség kimenetele, de ráhagyta a boldogságtól ragyogó Márkra, csinálja csak azt a teát, és vidáman utána kiállt a konyhába:

- No most aztán sajnálhatod, hogy neked már nem kell a kúrát tovább csinálnod! Így nem lesz szükség a barna sör ivására a haverokkal, amit olyan jó szívvel vállaltál (a spermaszám növelése érdekében ui. a második fázisban a férfiaknak naponta egy nyers fürjtojás sárgáját és egy pohár barna sört, valamint 300 gramm nyers vagy főtt zellert kell fogyasztania).

A terhesség komplikációmentesen zajlott, Krisztina rész munkaidőben még a munkahelyére is be tudott járni - bár ettől Márk nagyon óvta -, nem akarta az új munkatársait cserbenhagyni. Kriszta pocakja szépen fejlődött, hamarosan már a névadáson tanakodtak, és amikor kiderült, hogy kislányuk lesz, Márk előállt egy örült ötlettel:

- Tudod mit? Ha már egy teának köszönhetjük a boldogságunkat is, meg a babánkat is, legyen a kislányunk neve Menta! Teának ugyanis nem anyakönyveznék - ezt már megkérdeztem.

Krisztina előbb tiltakozott, majd a terhesség előrehaladtával megkedvelte ezt a nevet, és négy hónappal később megszületett gyönyörű és egészséges kislányuk, aki az édesapja, Fodor Márk kívánságára a Fodor Menta nevet viselte.

Buday Anikó: A Tea

Gyermekkorom téli estéi jutnak eszembe a teát kortyolgatva. Most finom Earl Grey teát iszom, elegáns, vékony porcelánbögréből, aranyozott

szélű fehér alátéttel, apró teasüteményt eszegetve hozzá. Akkor piros pöttyös pléhbögréből ittam az Orosz teát, bundás kenyeret majszolva hozzá, boldog meglegedettséggel szorítottam a szánkózástól átfagyott kezemet a forró fémbögréhez. A konyhaasztalt körülülve, testvéreimmel egymás szavába vágva meséltük a mamának az aznapi eseményeket.

Elmerengve gondolok vissza ezekre a meghitt estékre. De szívesen innám a teát most is a piros pöttyös pléhbögréből! Érzem az Orosz tea erős illatát, amibe néha citrompótló helyett igazi citrom levét csurgatata bele a mama. Nézek ki az ablakon, és elgondolom, hogy tulajdonképpen a tea végigkísérte egész életemet. Minden fontosabb eseménynél ott volt az asztalon. Gyermekkorom téli estéin belülről melegítette átfagyott testemet, mikor elfáradva a szánkózástól, hógolyózástól, körbeültük a konyhaasztalt. Később, fiatal felnőtt koromban jöttek divatba a teaházak, a kávéházak mintájára. Jó volt belépni egy ilyen helyiségbe, ahol a többfajta, -féle teák ontották magukból az illatot. Megnyugtató, otthonos légkört teremtve maguk körül. Szerettem ide járni. Ebben az időben a gyümölcsstea volt divatban a fiatalok között. Bizony, a teafogyasztásnak is megvolt a maga divatja. A mi időnkben a gyümölcssteák vitték el a pálmát. Különböző gyümölcsökből, virágokból száritották a teának valót. Alma, csipkebogyó, erdei gyümölcs, rózsaszirm, fahéj, és sorolhatnám a végtelenségig, mi mindenféle gyümölcsből készültek a jóízű aromás teák.

Ezerféle illatot árasztva magukból, keveredve az igazi, nemes tealevél teák illatával, töltötték be a kicsi üzletek levegőjét. Az erdei gyümölcsstea volt a kedvencem. Az első szerelem is a teához kötődik. Suliból hazafelé, barátnőmmel beültünk a Krisztina körúton nyílt új teázóba. Leadtuk a megőrzőbe minden fölösleges cuccunkat, és vártuk a kiszolgálást. Mikor kihozták a teát, felnéztem, egy gyönyörű szempárral néztem szembe. Persze fiatal, kicsit éretlen lányokra jellemzően, rögtön szerelemben estem. Így alakult, hogy szinte minden nap sulis után a teázóban kötöttem ki. Végül a sulit kijárva másfelé sodort az élet, így a szerelem is lecsillapodott, majd teljesen elmúlt. Első munkahelyemen tanultam meg, a tea olyan nemes ital, aminek fogyasztásakor illik meg-

adni annak módját. Idősebb kolléganőm hívott meg otthonába egy héttvégére. Mikor megérkeztem, a kérdésre: „Kávé vagy tea?” Tea, válaszoltam és leültem a nappaliban egy kényelmes fotelba. Míg készült a tea, körbenéztem a szobában. Szép volt, régi bútorokkal berendezve, harmonikusan összeválogatva a függönyök színe a bútorok színével. Közben a szoba északi falát teljesen kitöltötték a könyvek. Megérkezett a tea. Finom illata betöltötte a nappalit. Gyönyörű, kézzel festett angol porceláncsészében kínálta kolléganőm az aromás italt, hozzá illő teás kancsóból, hozzá illő cukor- és tejtartóból a cukrot és a tejet. Nagyon néztem: tej a teához? „Igen - nevetett Zsuzsa -, a férjemmel évekig éltünk Angliában, oda volt kinevezve, ott ismertük meg a teaivást tejjel.” Hát kipróbáltam, nem akartam csalódást okozni neki. Megmondom őszintén, nekem nemigen ízlett, ezt látva Zsuzsa nevetve cserélte ki a csészémet. „Hozzá kell szokni” - mondta. „Talán én ezt kihagynám, nem gondolom, hogy hozzá tudnék szokni” - válaszoltam. Itt tanultam meg, milyen eleganciával lehet egy csésze teát felszolgálni, elfogyasztani. Megjegyeztem, hisz rettentően tetszett, és megfogadtam, ha nekem is lesz külön háztartásom, veszek egy gyönyörű teáskészletet, talán a teljes kancsót kihagyom, abban fogom a vendégeimnek a teát felszolgálni. Férjemet, bár nem teázóban ismertem meg, rászoktattam a teaivás szertartására. Nagyon élveztük békés, nyári estéken kiülve a teraszra, vagy télen, a meleg szobából kinézve kortyolgatni a finom italt. Most, hogy itt ülök és nézem a csendes hóesést, miközben kortyolgom a jóízű mézes teámat, végtelen nyugalom tölt el. Megvettem a teáskészletet, ahogy annakidején megígértem magamnak. Van egy egész teagyűjteményem, ebben található Srí Lanka-i, indiai fekete tea, kínai zöldtea, Dél-Kínából, Yunnan tartományból fehér tea, melynek rügyeit és nagyon friss leveleit gyűjtik be. A mate tea Dél-Brazíliából igazi élénkítő tea, ami akár a kávé is helyettesítheti frissítő hatásával, és természetesen az igazi kézzel szedett gyógyteák is. Minden vendégemet nagy örömmel kínálok ezekkel az aromás, jóízű teákkal. Másnap munkába menet eszembe jutott az esti romantikus, múltat, életem útját felidéző hangulatom. Nem is gondoltam meg, mit teszek, betértem egy üzletbe, ahol vettem egy pléhbögrét. Fehéret, piros pöttyökkel.

Alig vártam, hogy hazaérjek. Hazafelé menet megálltam egy nagy áruháznál, ahol tudtam, a különféle árukat árusító üzletek között van egy csöpp kis bolt, ahol orosz termékeket árusítanak, itt vettem egy csomag Orosz fekete teát! Hazaérve nekiálltam bundás kenyeret sütni, orosz teát főzni, mikor elkészültem, az ablak elé ültem, néztem a hóesést, ujjaimat szorosan a pöttyös pléhbögre köré fontam, boldog mosollyal ettem a bundáskenyeret, és kortyolgattam a citromos orosz fekete teát.

Farkas Erzsébet: A tea felmelegítő ereje

Ismét eljött a zord tél
Mindenhol lehullott a falevél
Erőtlen a testem sápadt az arcom
Magányosan ébredek minden hajnalon

Sötét fellegek borítják be az eget
Melyek jegessé teszik a szívemet
Hogy melegedjek fel e mostoha világban?
Mit tehet az ember egymagában?

Jólesne egy kis meleg a lelkemnek
Ezért forró teát készítek
Finom illata átjárja a testemet
Ez felmelegíti a fagyos szívemet

Dobrosi Andrea: Filterstag

Poszeidón csendre intette az egybegyűlteket.

- Elég a lármából, az Utasok Napja megnevezést ezennel feltűztem a háromágú szigonyomra. Igaz, van Vasutasok Napja júliusban, és ez észszerű lenne, de nem illik a decemberi teás szertartáshoz. Mert ugyebár először minden utast megkínálnak az állomáson egy csésze teával...
- Igen, Thatcher Asszony - és szigorú tekintetét a pulpituson álló öreg hölgyre vetette -, mitől lett olyan lelkes?

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Ó, édes isten, hát megvan! Mi 5 órakor feltétlenül teázunk. Legyen 5 Órai Buli!
- Köszönöm, hogy megszólított, de ne tegezzen! - utasította rendre a görög Tengerharag.
A teremben együtt hördült fel a tömeg, mintha Poszeidón átka mérgezte volna meg azt villámaival, tomboló viharával.
- Az 5 Órai Buli nem jó. Nevetséges, amikor az utasok akár reggel 8-kor is utazhatnak, és egyébként is csak azt a nagyobb méretű teafilteres papírt viszik magukkal a vonatra, és az a jegy - vágott közbe Monroe kisaszony -, mondjuk, ha azt a fülükre akasztanák! Nézzék... rajtam milyen jól áll! - közben mosolyba öltözött arccal pörgött egyet tengelye körül. De nem mutatkozott egyetértés.
- Gézán kicsit gáz - jegyezte meg Montágh tanár úr nevetve.
- Jávor Pali se lesz olyan csábos többé, mint akár a Halálos tavaszban. Ne vicceljen, Marilyn, vagy nem tud szabadulni a gondolatától? - vágott közbe a művész Houdini.
- És ha csöpög, kedves, s az utas válla nedves? - folytatta a magyar nyelv és szép kiejtés doktora, s a tanácsteremben úgy járt a röhögő-görcs, mintha bérlete lenne.
- Hagyja már, Imre, legyünk komolyak, mégiscsak kalauzok lennénk - Sissi nagyon határozott volt, ahogy ez egy királynőtől, császárnétól és költőnőtől illik, s hogy utóbbi pozícióját megerősítse, egyik versét kezdte szavalni, de olyan átéléssel, hogy a teremben lévő levegőben az oxigén a nitrogénnel viaskodott, hogy lássák és hallják őt:
 - Tűzbe gyúlt szívem parazsa/Lelkem kertjének sóhaja száll./Tied e bezárult világ.
- Sissi drága, hagyja abba, én se énekelek, pedig... I Will Always Love You... - és Whitney torkából úgy szabadultak fel a hangok, mintha épp kicsengettek volna az iskolában, és a nebulók birtokba vehették volna az épület eleddig magányos folyosóit.
- Jaj, Whitney, ne tegyen úgy, mintha odaláncolták volna ehhez a számhoz, ez csak egy feldolgozás - mondta flegmán Houdini.
- ...Lelkem kertjének sóhaja száll... - megvan!
- Mi van meg? A Kiegyezés? - kacsintott vállat vonva Hofi.

- A harmadik sor: nem bezárult a világ, hanem kitérült. Legyen Kitérült Világ, hiszen aznap mindenki ingyen utazhat. Csak visszük a kis pecsétjeinket, a golyóstollat, meg a lyukasztónkat, a vonatot irányítják a rendes jegyvizsgálók. Egyértelmű: Kitérül a világ, legalábbis az utasok pénztárcái előtt!

A tömeg azonban hangosan felszisszent, főleg Thatcher Asszony, aki még mindig oly erősen ringatta a hatalmat, hogy ha az kisedett volna, szegény annyira elszédült volna, hogy a hányinger kerülgetné. A miniszterelnök asszony egyfolytában azon volt fennakadva, hogy az előbbi - bulis - ötletét elvetették.

- Legyen Filter's Day a Mother's Day mintájára - javasolta, és hangjában érződött, hogy ezzel ultimátumot adott.

- Day, day... és aki nem tud angolul? Ha egy napra meg tudnak tanulni magyarul, nem lehetne magyar nevet adni? - érvelt hevesen Montagh tanár úr.

- Igaza van - szólalt meg a gondolataiba zárkózott Einstein, aki csak elméletileg lehetett ott, mert épp valami elméleten dolgozott a sarokban belemélyedve gondolataiba, mint 1915-ben az Atlanti-óceánba a Titanic.

- Vagyis - érdeklődött a ceremóniamester Poszeidón - mi az ötlet?

- Természetesen Filterstag.

- De, de... de hát az németül van - akadt ki a Thatcherök feje.

- Ez igaz... Tisztelt Egy Napra Feltámadó Kalauzjelöltek! - kezdte Poszeidón. - Vészesen fogy az időnk, még reklámozni kell a vasút akcióját, el kell készülnie a formaruháknak, lyukasztóknak, golyóstollaknak, nem beszélve a csészékről meg a teafilterekről. Ha a most elnevezett napnak vége van, valakiknek el is kell mosogatniuk, tehát a munka nagy. Én azt mondom, fogadjuk el Einstein professzor ötletét. Mégpedig azért, mert a Filterstagban a TAG szót a magyar úgy írja, ahogy mondja, ráadásul rövid, könnyen megjegyezhető, arról nem is beszélve, hogy mi pedig hamarabb hazamehetünk. Még a többi jelölttel is tudatni kell döntésünket. Kérem a jegyzőkönyvvezetőt, Montagh tanár urat, hogy jegyezze fel az egybegyűltek jogerős döntését: az Utasok Napja ezen túl a Filterstag nevet viseli.

A teremben hatalmas ováció tört ki, csak az angol Thatcher Asszony volt még mindig maga alatt, hogy semelyik ötlete nem nyerte el a többiek: Sissi, Jávor Pál, Whitney Houston, Hofi Géza, Houdini, Montágh Imre tanár úr, Marilyn Monroe, Poszeidón és Einstein professzor tetszését.

Kutasi Horváth Katalin: Idomu a teaházban

Idomu fejében most is mestere szavai jártak, már egy ideje próbálta tudatát megszelídíteni, megismerésre és mélyebb megértésre törekedett. Azt gondolta, hogy ha mindenben követi tanítója előírásait, eljuthat majd egyszer a megvilágosodáshoz, de legalább rátérhet a hozzá vezető helyes ösvényre. Minél több tapasztalatot szeretett volna ehhez saját belső világából szerezni. Szeretett volna idővel spontán felismerésekre jutni.

- A meditáció a bölcs számára lehetővé teszi, hogy az élet komédiáiban vállaljon szerepet, a tragédiáktól pedig képes legyen távol tartani magát... - intette a Mester eleinte, mikor nehezebben mélyült el. Most azonban a fiú nagy meglepetésére csak ennyit jegyzett meg szelíden:

- Látom, ma nem sikerül igazán magadba mélyedned, pedig te vagy a legelhivatottabb minden tanítványom közül!

- Szégyellem, Mester, pedig erősen koncentrálok, minden apró neszt és terhes gondolatot kizárok, próbálok minél jobban megtisztulni, hogy csak a valójában fontos dolgok kaphassanak helyet szívemben, lelkemben, tudatomban...

Egy ideje figyelte már tanítványát a Mester, így tudta, hogy az most is mindenben betartotta utasításait, s hogy itt valami egészen furcsa dolog játszhat közre, bár még nem tudta, mi az. Intett a fiúnak, hogy kövesse. A kert végébe vezette, egy magányos pavilonhoz, amit Idomu idáig megközelíteni sem mert. Tabu volt. Ő pedig tiszteletben tartotta ezt a tilalmat is.

Az eszményi természet eleve jó hatással volt rá, de mikor belépett mestere jelzésére a teaházba, egy egészen új békességet, végtelen nyugalmat érzett át azonnal, amihez hasonlót is csak nagy önmegtart-

tóztatással, önfegyelemmel tudott csak megvalósítani. Mi történhet itt? Magától átjárta a könnyed nyugalom, elernyedtek feszült izmai és idegei.

- Látom, az ablakot furcsállod.
- Igen, nagyon magasan vannak.
- Van ötleted, hogy miért?

Rövid gondolkodás után Idomu megfejtette a nagyon is egyszerű okot: így a kilátás senki figyelmét nem veheti el semminemű tevékenység közben.

- Igen, jól gondolkodsz - jegyezte meg mestere, mielőtt a fiú ki-mondta volna a megfejtést. - Valljuk be, nem egyszerű a hegyekre, viz-ekre, kövekre, formás kis hidakra rá sem hederíteni! Ül csak le a gyékényre!

Idomu megszeppenve, de nagy elragadtatással ült le a padlóra, s onnan óvatos pillantást vetett a falfülkére, melyben virágot helyeztek el.

- Kíváncsi vagy, mi van benne, ugye?

Miután a tanítvány bólintott, mestere felfedte a fülke rejtélyét. Kiderült, hogy buddhista kalligráfiát tartanak benne. Ettől az egy dologtól könnyedén el tudja szakítani a figyelmét, ha kell. Idomu, aki észre sem vette, hogy mestere nekikezdett a teakészítésnek, egyszerre csak fura hangra lett figyelmes.

A padlóba süllyesztett parázstartó feletti üstben már forrt is a víz. A Mester vasdarabkákat tett bele, hogy azok mozgásukkal egy távoli vízesés hangjára emlékeztessenek, s ez nem megzavarta, hanem felerősítette a csendet, elősegítette a meditációt.

A kézre álló, formás kis csészékbe porrá őrölt zöld teát rakott a Mester, s mindezt hálás, de kissé összezavarodott szívvel fogadta Idomu. Érezte, hogy olyasmibe avatja tanítója, amittől még különlegesebb lesz számára a világ, és érezte azt is, hogy közben ő maga is jobbá válik, ezt a jóságot pedig környezetére is ki tudja majd sugározni. Hisz amúgy is csak sugalmazni lehet azt a leírhatatlant, amit különleges átél-ni, s amit csak megérezni lehet, de megérteni nem.

A „vízesés” hangja még jobban hozzásegítette, hogy átélje a mérhetetlen békességet, s kiválasztottságának tudata nem önteltté, hanem

még hálásabbá, önzetlenebbé tette, s inkább a csodálkozás, a hátaltelt öröm kerítette hatalmába.

A Mester megnyugodott a fiú arcát vizsgálva, biztosan tudta, hogy nem volt elhamarkodott, nem volt hiba beavatni őt és elhozni ebbe a különleges pavilonba. Idomu tisztában volt vele, hogy egyfajta szentélybe engedte be mestere, akkor is annak érezte volna, ha nincs az a misztikus falfülke...

Mestere fa merítőkánállal öntötte épp a csészébe a forró vizet, majd bambuszseprővel felkeverte. Bár az ismeretlen illat és szertartás felcsigázta a fiú érdeklődését, ösztönösen tudta, hogy nyugodtnak kell maradnia, s utánozni kezdte mesterét, aki három lassú, megfontolt kortyot fogyasztott a teából, s megelégedéssel nyugtázta, hogy Idomu sem hajtja fel gyorsan, éppen úgy viselkedik, mintha sokadszorra inná, s már rég elsajátította volna a teafogyasztás szabályait. Alátámasztva tanítványa gondolatait még annyit mondott:

- Tudod, a teázás egyfajta kivonulás a megszokottból, az életből, a világból...

- Csodálatos ez a hely! Egyből megszállja az embert a béke, mikor belép ide. Mennyivel könnyebb, hatásosabb így meditálni!

- A szukija olyan, mint egy templom. A csa-no-ju pedig kiteljesíti a végtelenség nyugalalmát, jobbá teszi azt, aki részt vesz benne, aki megtapasztalhatja a tökéletesség, a szabadság, a harmónia, a könnyedség érzését, így minden jóval egyszerűbbé válik. Idomu, rájöttél már, miért nem tudtál igazán elmélyedni, mielőtt ide beléptünk?

Idomu sajnálta, hogy kilépnek a szukiján, de elégedett volt, hiszen egy pillanatig sem kellett gondolkodnia a válaszon:

- Azt hiszem, túl görcsösen akartam megfelelni elvárásaidnak. Bizonyítani akartam, hogy továbbra is érdemes vagyok arra, hogy taníts. Félttem, hogy elküldesz, mert mégsem érzek elég elhivatottnak. Azzal, hogy nem megszidtál, hanem bizalmas jeléül beavattál egy újabb csodába, felszabadítottad bennem rejtett szorongásaimat. Gátlásaimtól a szukijához vezető úton és főleg a gyékényre leülve egyre inkább megszabadultam...

- Örülök, fiam, hogy így történt. Mindig jusson eszedbe, hogy csano-ju nélkül is bármikor képes vagy arra, hogy megteremtsd belső békéd...

Idomu szívét melegség töltötte el, de nemcsak a teaházban átéltek és a vágyott, majd megtapasztalt bizalom miatt, hanem azért, mert mestere eddig mindig kizárólag a nevéen szólította meg, most viszont fiának nevezte...

Torma Zsuzsanna: Citromízű tea

Valamikor régen, gyermekkorom éveiben fogyasztottunk teát, de nálunk akkor még nem használtunk citrompótlót, citromot meg főleg nem! Vagy csak igen ritkán, azt is csak akkor, ha némelyik süteménybe kellett egy kevés citromhéjreszelék.

Nem felejttem el, milyen finomnak éreztem azt a teát, amelyet húgom férjhez menetele után, sógoroméék házában ittam először, mert ők már citrompótlóval ízesítették. Néhány alkalommal ott is aludtam náluk, és így sikerült ízesített teát innom.

Aztán később a munkahelyeimen már megszokhattam, hogy a tea mellé mindig citromlevet is kellett vennem, és egy külön kis csuporban raktuk a gőzölgő teával teli csésze és a cukros tálka mellé, mindig tálcán felszolgálva a vendégeknek.

De volt egy olyan főnököm, aki hosszú időn keresztül csak fekete teát fogyasztott, s az italt mindig fehér, porcelán teás kancsóban kérte, üresen hagyott teáscsészével, de soha nem kért melléje citromot vagy citromlevet. Munkája végzése közben mindig annyit töltött a csészébe, amennyit éppen megkívánt. Voltak olyan napjai, amikor kétszer is kért friss teát a teás kancsóba. Később már azt is megengedte, hogy a fekete tea helyett vehessek másfajta teaféleségeket is. Így előfordult, hogy vettem zöld teát, eper vagy erdei gyümölcs ízűt is.

Jól emlékszem egy esetre, amikor éppen zöld teát vittem be neki, azt mondta, hogy ennek a teának még színe sincs. Ez azért volt, mert ugyan ennek a teának nem volt sötét színe, a hatóanyagai azért benne voltak.

Ekkor egy másik fajta teát kellett vinnem helyette. Előfordult, talán kétszer is, hogy véletlenül leesett és eltört a teás kancsó fedele, ekkor én saját pénzből mindig vettem egy másikat. Természetesen főnökömnek rögtön feltűnt, hogy nem az eredeti teás kancsóban vittem be neki a teáját, és nem úsztam meg, be kellett vallanom, hogy bizony a régieknek a fedelét véletlenül eltörtem.

Bevallom, a zöld teát én sem használom, mert szeretem, ha a teának sötétebb színe van, hiszen a citromlé vagy a citrompótló amúgy is „megszőkíti”. Bár azt olvastam, hogy a zöld tea egészségesebb!

De ihatunk fűszernövényekből, gyógynövényekből készült teákat is, főleg megfázásos időszakainkban, vagy ha éppen a zsírosabb ételektől rosszul működnek az emésztőszerveink. Ilyenkor előszeretettel használom én magam is a szárított bodzát, kamillát, echinaceae (rózsaszín, vagy bíbor kúpvirág) főzetét, de nagyon jól tesz az epének és a májnak, ha néha kúraszerűen használunk kis ezenjófű teát. Hozzá kell tennem, hogy olvasatom szerint a nagyezenjófűvet nem ajánlják tea-főzésre!

De ha bőven terem az utak mellett a vad orbáncfű, azt is leszedem és megszáritom tea készítéséhez, és még a mályvacserje virágait is néha használom teafőzésre. Van, amikor többfélét is használok egyszerre. Felforralom, majd áztatom egy ideig, és utána leszűröm. Ezt a módszert leginkább akkor használom, ha úgy érzem, hogy a gyomromban nehézséget érzek.

Így, ősz eljöttével, de főleg télen igen jólesik egy-egy finom citromos tea, vagy gyógynövénytea, amelyért még fizetnem sem kell, hiszen megterem sok hasznos gyógynövény a közvetlen környezetemben. Citrommal a gyógynövényteákat is lehet ízesíteni.

Petres Katalin: Tea haikucsokor

Zölden vagy szőkén,
feketén vagy piroslón
segít a bajban.

Tisztán vagy mézzel,
cukorral vagy citrommal
ízével ámít.

Forrón vagy hűtve,
jegesen vagy melegen
illata csábít.

Gyógyfüvek része,
tájak teacserjéi:
mennyei áldás.

Kutasi Horváth Katalin: Ezüst maki

Hoppá! Nézzük csak, mi kerül elő a konyhásszekrény rejtett zugából! Egy szép fényes zacskó, s benne egy kis ezüst maki... Micsoda? Már mit keresne - ha egyáltalán elférne - egy majom a zacskóban? Á, ne aggódjatok, csak egy kis csúcsmínőségű kínai zöld tea lapul ott, ami eredetileg olyan magasságokban termett, hogy csak az erre betanított majmok tudták leszüretelni. Nos, hát innen a neve!

S ha már rátaláltam, le is forrázom. Nem, nem figyeltek, nem a majmot forrázom le, hanem a tealeveleket! Na ne! Csak nem képzelitek, hogy közönséges csapvizet fogok forralni hozzá? Hogy akkor mégis mit? Csakis alacsony ásványtartalmú, tiszta, klórmentes vizecskét! Jaj, jaj! Hogy mi a baj? Ha rajtatok múlna, máris öntenétek a drága levelekre, pedig még zubog. Nem tudátok, hogy a forró vizet vissza kell hűteni 70 fokra?

Na, hagyjatok most már magamra! Ha ilyesmire képesek vagytok, ki tudja, milyen gaztetteket követnétek még el? Talán még cukrot vagy mézet is kevernétek a finom teába! El innen, el!

Hogy végre egyedül maradok és átadhatom magam egy majdnem igazi teaszertartásnak, kezdek lecsillapodni. Előbányászom az agyag-

kannácskát és a bögrét. Felöntöm a fűvet. Leszűröm a teát. És... Végre senki és semmi nem terel el. Megérezem a maki összetéveszthetetlen, egyedi illatát!

Megcsal ez az íz, megtéveszt az aroma. Elhiteti velem, hogy ott vagyok. Illetve vagyunk... Hol? Hát az idő egy pontján, vagy másfél évtizeddel korábban, mint ahogy valójában... A szeparéban! S hogy mi az a szeparé? Ahol megáll a végtelenített idő, ahol a tea gőzével szétárad a nyugalom, ahol békés, jóleső gondolatok töltenek csak el, ahol minden egyszerű és szép, ahol léteznek még vágyak és álmok, és ahol még körvonalazódhat a jövő, ahova még Buddha is úgy lép be, mintha ő lenne a vendég. Pedig itt dolgozik. Ő van otthon.

Hogy léphetne be hozzánk Buddha? Hát úgy, hogy csengetünk neki. Egy kis réz csengettyűvel, melynek fogantyúja gondosan meg van formálva. Ja! Nem az a Buddha jön be hozzánk ilyenkor! Nem Gautama Sziddhártha... De ő is kopasz, érdekes mosoly ül mindig az arcán, nehéz lenne megállapítani, hogy hány éves. Megjárta a Távols-Keletet, vonásai, mozdulatai és keveset szóló bölcsessége által bőven kiérdemelte a nevét, és vitathatatlan, hogy mindent tud a teakészítés legapróbb csínjáról-bínjáról, a hagyományos szertartásokról, és elégszer gyakorolta már a meditációt, miközben teát kortyolgatott.

Hol lehet most Buddha? Buddha ugyanis nem időszerű, nem gazdaságos. Biztos nem dolgozik már ebben a teázóban. Talán visszamenekült a hegyek közé, a teljes csend az ő világa... De mivel megcsiklandozza a maki az orrom, újra valóságossá és jelenlévővé válik Buddha, s visszakerül a csengő a különleges, alacsony lábú antik asztalkára, melynél kényelmesen elhelyezkedtünk a keleties szőnyegre letett szép kis párnákon. Miközben Buddha előkészíti a makinkat, kellemes érzések kerítnek hatalmába minket, mert az asztalka üveglapja alatti rekeszekben különböző teafüvek díszelnek...

A sokféle tealevél a rég nem látott asztalkában és a nemrég leforrázott maki a konyhában előcsalja tudatomból a többi teakülönlegességet is, amit annakidején megkóstoltunk Buddha által. A legtöbben persze nem is tudjátok, hogy jónéhány tea többször is felönthető, s mindig

egy kicsit más az íze az újabb öntetnek... Varázs járja át a teáscsészét, s talán nem is lehet kétszer ugyanúgy elkészíteni ugyanazt a teát. Mindig más, mindig változó...

Felbukkan emlékeimben a puskaapor íze, melynek golyóvá csavart levelei a forró víz hatására „szétduzzannak”, aztán ott van a látványosan szétnyíló krizantém vagy a jázmin ízű sárkánygyöngy, de feledhetetlen a pirított rizses zöld tea, vagy a pu'er lepény is, és akkor még nem beszélünk a madárnyelvecskékről vagy a jáde csigákról...

Hát már megint itt vagytok? Nem hagytok békét nekünk a szeparében? Hisz el akartunk bújni! Kívül akartunk kerülni nyugtalan világotokból... Nem hagytok békét nekem itt, a konyhában sem? Nem maradhatok négy szemközt megtalált makikámmal? Múltbéli reményeimmel?

Állandóan pörögtök. Mindig kell, hogy történjen valami körülöttetek! Nem bírjátok elviselni a csöndet. Mindent megkérdőjeleztek, mindent siettettek. Nincs időtök még egy rendes teát sem elkészíteni, hát még élvezettel elfogyasztani, pláne az ízére koncentrálni! Micsoda? Mit hallok? Ki mer itt gyümölcs- meg ízesített teákról, s főleg filterekről beszélni? El innen, el!

Buday Éva: A tea

A teaivást az őskorban, a császárok idejében fedezték fel. A teát a lélek italának is nevezik. A kínai tea terjedése hosszú időt vett igénybe. Mára már a teaivás tudatossá válik, szinte szertartássá alakul.

A fekete tea mellett évek óta a gyümölcs- és gyógynövénytea fogyasztása vált népszerűvé. Népi gyógytippek, a gyógyászati teák felhasználása a természetgyógyászatban, a fitoterápia egészséget megőrző, azt elősegítő lehet, teljesítményfokozó a szellemi, fizikai képességünk növelésére. A hozzám betérő ismerősök megszokták a menta és citromfű teát citrommal, mézzel ízesítve, különleges porcelán teáscsészékben kortyolgatva meghitté teszi a beszélgetéseket, oldottabbá válik a terefere, csacsogás bármiről. A kertemben terem, hozok be az asztalra is egy csokorral, az illata és a látványa is kellemesebbé teszi a teaivást,

ami így egész lényünkre hat. Egy időben rendszeresek voltak ezek az ótórai teázások, melyek a pletyizéssel vidám hangulatban teltek. A kibeszélőshow alatt vagy annak ürügyén előjöttek a problémák is, amelyekre kitűnő gyógyteakeverék-recepteket cseréltünk. Kertjeink igazi házipatikák. Tele vannak természetes, aromatikus növényekkel. Nem lenne teljes a kép, ha a teákról nem jutnának eszünkbe a belőlük készült illóolajok. A csodálatos illatok fontos szerepet érdemelnek mindennapi életünkben, szinte határtalan változatosságának az élvezete, a nap minden percében örömet szerző barátai lehetnek az embereknek. Az illatok birodalma lehetőséget ad új teakeverékek összeállítására. Lendületet ad a fantáziánk alkalmazására, ami korlátlanul bővíthető. Szívesen használjuk a háztartásban, testápolásban, egészségünk megőrzésében. Gyógyhatásuk az utóbbi időkben ismét reneszánszát éli, örömünkre. A szagok, illatok gyakran befolyásolják az emberi ösztönélet tudatalatti szféráját, a testi-lelki közérzetet, és az emberek, különösen a két nem viszonyát egymáshoz. Naponta különböző helyzettel, feladattal szembesülünk, vannak, amelyekben örömünket leljük, de megoldásuk általában fizikai és /vagy szellemi, lelki kimerültséghez vezet. Ilyenkor az aromaterápia segíthet, egy számunkra kellemes illatú tea, egy élénkítő fürdő. A belélegzett illatok, aromák jó szolgálatot tesznek. A tea és kivonatai harmonizálnak kívülről-belülről, befolyásolják testünket-lelkünket, amitől vidám, mosolygós hangulatunk lesz, és környezetünket is örömtelivé válik.

Sárváry Mariann: Egy csésze gőzölgő tea

Gabriel még kamaszkoromban meghívott egyszer a New York Kávéházba egy teára. Még sohasem voltam azelőtt ebben a csodaszép eklektikus épületben. A hatalmas térben szinte elvesztek az asztalnál ülő vendégek. Mindig is tudtam, hogy mennyit számít, ha valaminek megadják a módját. Itt szembesültem ezzel először a teával kapcsolatban. Milyen egyszerű ital a tea, mégis milyen fenségessé válik, ha finom porceláncsészében szolgálják fel! A beletöltött tejtől egészen különleges állagú

lesz. Szeretett nagymamám jut mindig eszembe, mert egyedül ő itta tejjel a teát. Emlékszem göcsörtös ujjaira, amint az okkersárga-barna mintás csészéjét kavargatta.

Minket napközis korunkban a citrompótlós, cukros teához szoktattak. Gyerekként boldogan ittuk a ma már ihatatlan szirupnak látott folyadékot.

Igaz a keleti mondás, hogy a teaivás egy szertartás. Olyan a kitöltött, gőzölgő tea, mint az élete teljében lévő nő. Illatos, csábító, mégis veszélyes, mert ha túl mohó az ember, megégetheti magát. Várni kell, amíg ihatóvá szelídül. Néhány korty, és már ki is ürült a csésze, aminek falán mementóul mindig ott marad a csersav, hogy figyelmeztessen: az élet esszenciája is elfogy egyszer. Vagy ami kezdetben teljesnek látszik, az is szétválik alkotórészeire az idő múlásával?

Szívesen visszamennék Gabriellel 40 év után a New York Kávéházba. Az épület még mindig kiérdemli a világ legszebb kávéháza címet, a szervírozás biztos kifogástalan, csak az a csersav a pohárszáron...

Van, aki észre sem veszi, bárcsak tudnám, engem miért nem hagy nyugodni!

Szabó Eszter Helka: Illataid

Időutazásra csábít a csésze, ahogy a finom illatok,
a fahéj és a bergamott kart karba öltve táncolnak körbe.

Számban a kárhozat méze.

Ha akarom, illatod vanília, hűvös menta, keserű gyömbér.

Szemed kútja áfonya. Ne lássak a mélyére!

Elég, ha teámat kavaram. Beleájulok ízébe.

A tegnapokkal mosolyod csillagánizsai keverednek.

Holnapután indul a géped. Magammal vinném
ezt a képet, mint Mallory. Talán feljutott a csúcsra.

A Himaláján nincsenek illatok. A tárgyakat felissza az idő.

A szerzetesek teáznak. Köztük ülök én is.

Szürcsölöm a szálas, fekete teát. Darjeeling.

Kezemben imamolom. Százszor kipörgetem, hogy imádlak.

Szerelmünk üres filtertasakját gyűrögetem.

Holécziné Tóth Zsuzsa: Hogyan kell a székből ágyat csinálni?

A történet egy barátunk harmincharmadik születésnapján játszódott - valahol a Pilisben. Ez a barát a maga 205 centis magasságával meglehetősen rációfol a családi nevére, mivelhogy Busmannak hívják, és amennyire tudom, a busmanok - vagy más elnevezés szerint a szanok - egyes csoportjainál a férfiak átlagos termete 140-145 cm. Más tekintetben viszont mégis hasonlít ezekre a kicsi emberekre: a szanok békés emberek, akik az összeütközést, a harcot kerülik. Ilyen ember a mi barátunk is, aki krisztusi kora ellenére még nem nő - viszont két szép gyermek édesapja - mert kerüli a konfliktust, ami anyukája és a gyerekei anyja között csak felerősödne, ha az a „nőszemély elvetetné magát Veled”. Szóval mivel a mi Busmanunk - mi így szeretjük!

Amikor felvetődött, hogy ezt a 33.-at mégiscsak meg kellene ünnepelni, a fiam elhatározta, hogy vesz erre az alkalomra egy „Tatratea Outlaw”-t - vagyis egy 72%-os italt, amely kizárólagosan természetes alapanyagokból készült -, egy különleges tea alapú gyógynövény likőrt, mely tiszta gabonaszesz, első osztályú fehér tea, gyümölcsparlatok és kristálytiszta tátrai forrásvíz felhasználásával készült Szlovákiában. A „teára” jellemző, hogy pusztán kóstolással nehéz megérezni az erejét - iszogatható bátran, valószínűleg csak holnapra fogsz rájönni, mit ittál!

Amikor megérkeztünk „kis” ajándékunkkal, a hangulat már jócskán a tetőfokán volt - tekintettel arra, hogy néhányan reggel óta segédkeztek a marhalábszár főzésében -, és ugye a vasutasok nem arról híresek, hogy egy jó kis baráti borozgatás-pálinkázás után szomjasak lennének. Szóval miután odaértünk, és körbejártuk a felújítás alatt álló kertés házat - melynek berendezésén látszott, hogy a két fiatal mindent elfogad, amit a szomszédok feleslegesnek találnak -, leültünk a pörköltet elfogyasztani, majd jóízű beszélgetés és élcelődés közepette igyekeztünk „szárazra inni” a házigazdát. Zoli azonban nem hagyta magát, és estefelé elővarázsolt a Robitól kapott üveget, melynek erejét nem is nézte, és körbekínálta a finom nedűt.

A baráti kör ezidőtájt kint üldögélt a hatalmas szelídgesztenyefa alatt - ki min tudott: volt, aki tűzifa aprítására használt tuskón, volt, aki csak

úgy, a földre dobott pléden -, Attila barátunk pedig egy szomszéd lomtalanításából kikerült nyugágyon. Mivel ez a nyugágy a nap folyamán egyszer már állítólag összecsuklott, Lajos épp akkor kérte Attilát, hogy mutassa már meg, hogy kell a székből ágyat csinálni, amikor a mi hősrünk kézhez kapta a fél deci méregerős italt, amit - nem ismerve annak erejét - egy hajtókára megivott, majd egyszerűen hátradőlt, és azal a lendülettel a kiterülő nyugágyban álomra szenderült, de úgy, hogy senki sem bírta felébreszteni. Végül a háziasszony hozott egy pokrócot és egy sátorponyvát - ez utóbbit a földre terítve. Attilánkat a fiúk át helyezték a ponyvára, Lilike betakargatta a pokróccal, és hagyták, hogy a „csillaghotelben” töltsze az éjszakát.

Több év telt már el azóta, hogy ez a születésnap így végződött, de szégyent azóta is ugratják a fiúk, hogy neki nem kell altató - őt már egy pohár teával is el lehet altatni.

Torma Zsuzsanna: Meghívó egy teára

„Meghívtak ötórai teára”,
Ám csak reggel iszom én teát,
Mindjárt megyek is ki a konyhába,
A sietség most már nem is árt!
Korán kelek, de előbb a neten
Megnézem a bejegyzéseket,
Szeretem a verseket olvasni,
S nézegetni a szép képeket.
Ilyen novemberi bús reggelen
Finom tea rögtön felvidít,
De először az asztalra kerül
Mindennapi kenyér s reggeli.
Ha a kenyér már egy kissé száraz,
Lesz belőle jó bundáskenyér,
Citromos teával igen finom,
Ünnepi reggelivel felér!

Bár ritkán kerül az asztalra
Bundáskenyér, s melléje finom
Tea, melyet gyermekkorom óta
Reggelente örömmel iszom!

Farkas Erzsébet: Tarts ki!

Én Mimi vagyok, egy méhcsalád boldog tagja. A családom sokat dolgozik, gyűjtik a különböző virágok porait, hogy finom mézet készítsenek belőle. A vágyam az, hogy olyan kitartó, szorgalmas legyek, mint a családom. Ezért korán elkísértem őket nektárt gyűjteni. A testvéreimmel együtt élveztük a sokszínű, jó illatú virágokat. Azokra a virágokra szálltunk, amelyek a legszebbek voltak, de egy idő után a szorgalmas családunk lebetegedett és nem gyűjtöttek több virágport. A testvéreimmel nagyon megijedtünk. Nem tudtuk, hogy mi történt.

Egyszer csak megkérdezte a méhkirálynő, hogy milyen virágport gyűjtöttünk.

Vidáman meséltük el, hogy a legszebb színű és legjobb illatú virág porait gyűjtöttük. Dicséretet vártunk, de nagyon meglepődtünk attól, amit hallottunk. Azt mondta a méhkirálynő, hogy soha ne a külső alapján döntsünk. Van, amikor a legszebbnek tűnő a legrosszabb. Nagyon megijedtem. Most mi lesz a családunkkal? A királynő azt mondta, hogy van egy virág, amelynek a porából gyógyító teát lehet készíteni, de nagyon messze van, és ha lemegy a nap, akkor becsukja a szirmait, és csak másnap nyílik ki újra, amikor a nap feljön, de akkor már késő lesz. Ezért azonnal elindultunk a testvéreimmel. Ismeretlen helyeken repültünk az erdő közepén. Egyszer csak körülnéztem és észrevettem, hogy elvesztettük egymást. Félttem és nagyon elfáradtam, ezért rászálltam egy virágra, hogy megpihenjek. Úgy éreztem, hogy feladom, nem bírom tovább. Eszembe jutott a családom, a finom illatú nektár. Úrrá lett rajtam az aggodalom. Nem akarom elveszíteni a családom. Ez erőt adott, hogy tovább repüljek. Kértem az erdőből és megláttam a testvéreim. Nagyon megörültünk egymásnak, de sietnünk kellett, mert a nap már

nagyon alacsonyan járt. Odaértünk a hegyhez, amelynek a tetején megláttuk a virágot. Szép sárga volt, akár a nap. Elérhetetlennek tűnt, olyan magasan volt, de a családukra gondolva erőt vettünk magunkon és elindultunk felfelé. Félúton nagyon kimerültünk, de az idő sürgetett. Minden erőnket beleadva felértünk a hegycsúcsra, a virághoz, de elkészültünk, lement a nap, és a virág szirmai összezárultak. Mindannyian elkezdtünk sírni.

A könnyeink ráhullottak a szirmokra, amelyek nagy csodálkozásunkra kinyíltak. Nem tétováztunk, gyorsan összegyűjtöttünk annyi port, amennyit elbírtunk. A visszavezető út még nehezebbé vált a sok por miatt, de sietnünk kellett, hogy a családunk meggyógyuljon. Többször is pihennünk kellett, de hazaértünk. A porból teát készítettünk, amit együtt elfogyasztottunk. Nagy örömünkre a család meggyógyult a teának köszönhetően.

Nagyon sokat tanultam ebből az esetből.

Nem szabad a külsőből ítélni.

A szeretet erőt ad a lehetetlennek tűnő esetekben is.

**Kortárs magyar irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>**

**Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
<http://poeta.hu/ingyen> oldalon**

**Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>**

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
